

КАЛУГЕРЪТЪ.

Да са иде въ Русчукъ и . . .

ПОПЪТЪ.

Що и?

КАЛУГЕРЪТЪ.

Същай са и самъ.

ПОПЪТЪ.

Същамъ са; но азъ никога не съмъ билъ измѣнникъ, предателъ и душегубецъ, никога нѣма и да бѣда; азъ съ дяволтъ не ща да права търговия, „зане отступникамъ страшна кончина!“ Азъ са боя отъ адските мучения.

КАЛУГЕРЪТЪ.

А азъ са боя отъ турските. Азъ мисла, че за ползата на моятъ манастиръ и за ползата на твоите дѣца ние по-добре би направиле, ако да явиме що сме видѣле и що сме слушале. Това не е нито душегубство, нито предателство, а свѣщенни дългъ. По-добре е да бждатъ хванати и осѣдени петъ хора, нежели да бждатъ изгорени цѣли села.

ПОПЪТЪ.

Азъ това не направамъ; не прави го и ти, защото послѣ ще да са раскаешъ.

КАЛУГЕРЪТЪ.

Азъ са шегувамъ; а ти мислишъ, че ти говора отъ се сърце. Нема азъ не зная, че въ митарствата, както казва блаженна Теодора, предателите ще да са мъчатъ съ пай-голѣмите мжки! А знаешъ ли кой бунтува народътъ?